

Sussexeko banpiroaren abentura

ARTHUR CONAN DOYLE

BOOKTEGI

Guztion liburuak, guztiontzat

booktegi.eus

ARTHUR CONAN DOYLE

Sussexeko banpiroaren abentura

Itzulpena:

Leire Urbieta Vázquez

Zuzenketa:

Guren Coterón Díaz

Maketatzailea:

Asier Alluntis Etxabe

Holmesek arreta handiz irakurri zuen azken postarekin iritsi zitzaion oharra. Ondoren, barrearen antz handiena zuen irribarre lehor batekin, niri bota zidan.

—«Gauza modernoan eta erdi arokoen nahasketa, praktikoaren eta guztiz fantastikoaren artekoa... hau da, nire ustez, muga-muga», esan zuen. «Zer iruditzen zaizu, Watson?»

Honela zioen testuak:

46 OLD JEWRY

Azaroak 19

Banpiroei buruz

Jauna,

Gure bezeroak, Robert Ferguson jaunak, Ferguson & Muirhead enpresakoa (te-bitartekariak, Mincing Lane), gaur bertako gutun batean banpioen inguruko kontsulta egin digu. Gure enpresa makineriaren balorazioan espezializatuta dagoenez, gai hau ez dagokigu, eta horregatik gomendatu diogu zuregana jotzea eta auzia zure esku uztea. Ez dugu ahaztu Matilda Briggs auzian izan zenuen arrakasta.

Agur bero bat,

MORRISON, MORRISON ETA DODD

E.J.C.-ren izenean

—«Matilda Briggs ez zen emakume gazte baten izena, Watson», esan zuen Holmesek, oroitzapenezko tonuan. «Ontzi bat zen, Sumatrako arratoi erraldoiarekin lotuta dagoena; oraindik mundua prest ez dagoen istorio bat. Baina zer dakigu banpiroei buruz? Gure esparruan sartzen al da? Edozer hobe da geldialdia baino, baina egia esan, badirudi Grimm anaien ipuin batera bideratu gaituztela. Luzatu eskua, Watson, eta begiratu zer dioen V letrak.»

Atzera makurtu eta aipatzen zuen aurkibide-liburu handia hartu nuen. Holmesek belauan gainean jarri zuen eta bere begiak poliki eta maitasunez mugitzen ziren kasu zaharren erregistroan zehar, bizitza osoan bildutako informazioarekin nahastuta.

—«Gloria Scott-en bidaia», irakurri zuen. «Kontu latza izan zen hura. Badut oroitzapen bat zuk erregistroa egin zenuela, Watson, nahiz eta emaitzagatik ezin izan nizun zorionik eman. Victor Lynch, faltsutzailea. Sugandila pozoitsua edo gila. Kasu harrigarria! Vittoria, zirku-izarra. Vanderbilt eta Yeggman. Sugeak. Vigor, Hammersmith-eko miraria. Hara! Hara! Aurkibide zahar bikaina. Ez dago parekorik. Entzun hau, Watson: Banpirismoa Hungarian. Eta berriro: Banpioak Transilvanian.»

Orriak irrika handiz pasatu zituen, baina une batez arretaz aztertu ondoren, liburu handia amorruez itxi eta bota zuen.

—«Zentzugabekeriak, Watson, zentzugabekeriak! Zer daukagu guk bihotzean estaka sartuta bakarrik lurperatuta mantendu daitezkeen hildako ibiltariekin? Erotasun hutsa da.»

—«Baina agian», esan nuen nik, «banpiroa ez zen zertan hildakoa izan. Bizidun batek ere izan zezakeen ohitura. Irakurri izan dut, adibidez, zaharrek gazteen odola xurgatzen zutela gaztetasuna mantentzeko.»

—«Arrazoi duzu, Watson. Horrelako kondaira aipatzen da erreferentzia hauetako batean. Baina serio hartu behar al dugu halakorik? Agentzia hau oinak lurrean dituela dago, eta horrela jarraitu behar du. Mundua nahikoa handia da guretzat. Mamuek ez dute hemen tokirik. Beldur naiz ezin dugula Robert Ferguson jauna oso serio hartu. Baliteke ohar hau bera izatea, eta bere kezken inguruko argiren bat ematea.»

Mahai gainean oharkabeen egon zen bigarren gutun bat hartu zuen. Irakurtzen hasi zen, hasieran irribarre arin batekin, baina pixkanaka aurpegia serio bihurtu zitzaion, interes eta kontzentrazio handiz. Amaitzean, une batez pentsakor geratu zen, gutuna hatzen artean zintzilik zuela. Azkenean, bat-batean esnatu zen bere gogoetatik.

—«Cheeseman's, Lamberley. Non dago Lamberley, Watson?»

—«Sussexen dago, Horsham hegoaldera.»

—«Ez oso urrun, ezta? Eta Cheeseman's?»

—«Ezagutzen dut inguru hori, Holmes. Antzinako etxe asko daude, eraiki zituztenen izenekin deituak. Odley, Harvey edo Carriton bezalako izenak aurkitzen dituzu —jendea ahaztuta dago, baina izenek etxeetan bizirik jarraitzen dute.»

—«Hain zuzen», esan zuen Holmesek hotz. Bere izaera harro eta barnerakoiaren berezitasunetako bat zen informazio berria azkar eta zehaztasunez gordetzen zuela, baina gutxitan aitortzen ziola iturriari. «Uste dut asko gehiago jakingo dugula Cheeseman's, Lamberley-ri buruz amaitu aurretik. Gutuna, espero nuen bezala, Robert Fergusonena da. Bide batez, zu ezagutzen zaituela dio.»

—«Ni!»

—«Hobe duzu irakurtzea.»

Gutuna eman zidan. Honela zioen:

Cheeseman's, Lamberley

Holmes jaun agurgarria,

Nire abokatuek gomendatu didate zugana jotzea, baina egia esan, gaia hain da apartekoa eta delikatu, ezen oso zaila egiten zait azaltzea. Nire lagun baten kontua da, haren izenean ari naiz.

Gizon hau duela bost urte inguru ezkondu zen Peruko emakume batekin, nitratoen inportazioarekin lotutako negozio batean ezagutu zuena. Emakumea oso ederra zen, baina bere jatorri atzerritarrak eta erlijio desberdinak beti sortu zuten nolabaiteko urruntasuna bien artean. Denborarekin, agian, haren maitasuna hoztu egin zen, eta ezkontza akats bat izan zela pentsatzen hasi zen. Baziren emaztearen izaeraren alde batzuk sekula ulertu edo sakondu ezin zituenak. Are mingarriagoa zen hori, emakumea, itxuraz behintzat, emazte maitagarria baitzen, guztiz leiala eta dedikatua.

Orain azalduko dudan puntura noa, nahiz eta hobeto ulertuko duzun elkar ikusten dugunean. Ohar hau egoeraren ideia orokor bat emateko besterik ez da, eta jakiteko ea gaien interesatuko zinatekeen.

Emakumea portaera arraroak erakusten hasi zen, bere ohiko izaera goxo eta samurretik guztiz kanpokoak. Gizonak aurretik beste ezkontza bat izan zuen, eta seme bat zuen lehen emaztearengandik. Mutilak hamabost urte ditu orain, oso atsegina eta maitagarria, nahiz eta zoritxarrez haurtzaroko istripu baten ondorioz zaurituta egon. Bi aldiz harrapatu zuten emaztea mutilari eraso egiten, inolako arrazoirik gabe. Behin makil batekin jo zuen, eta arrasto handia utzi zion besoan.

Hala ere, hori txikia da bere jokabidearekin alderatuta bere seme propioarekiko —urtebete baino gutxiagoko haur maitagarria—. Duela hilabete inguru, behin, umea zaintzen zuen erizainak minutu batzuetarako bakarrik utzi zuen. Bat-batean, haurra oihu egiten hasi zen, minaren antzeko garrasi batekin, eta erizaina korrika itzuli zen gelara. Sartzean, bere nagusia ikusi zuen, haurraren gainean makurtuta, eta antza, lepoan hozka egiten. Lepoan zauri txiki bat zegoen, eta odola ateratzen ari zen. Erizaina hain izutu zen, non senarra deitu nahi izan baitzuen, baina emazteak erregutu zion ez egiteko, eta bost libra eman zizkion isilik geratzearen truke. Ez zen inolako azalpenik eman, eta une hartan kontua alde batera utzi zen.

Hala ere, gertakariak arrasto sakona utzi zuen erizainaren buruan, eta ordutik aurrera bere nagusia arretaz behatzen hasi zen, eta haurra zorrotz zaintzen. Iruditzen zitzaion bera emaztea zaintzen ari zen bezala, emaztea ere bera zaintzen ari zela, eta umea bakarrik uzten zuen bakoitzean, emakumea haren bila zegoela. Gau eta egun umea babesten zuen, eta gau eta egun ama isila eta erne zegoela ematen zuen, otso batek arkume baten zain egoten den bezala. Zuri sinestezina irudituko zaizu, baina serio har dezazun eskatzen dizut, ume baten bititza eta gizon baten zentzumena jokoan egon baitaitezke.

Azkenean, egia ezin izan zen gehiago ezkutatu. Erizainak ezin izan zuen gehiago jasan, eta guztia kontatu zion gizonari. Hark ez zuen sinetsi; emaztea emazte ona eta ama ona zela uste zuen. Zergatik zaurituko zuen bere haurra? Erizainari esan zion amets egiten ari zela, eta bere susmoak erotu batenak zirela.

Hitz egiten ari zirela, bat-batean, min-oihu bat entzun zuten. Biak korrika joan ziren haurtxoaren gelara. Imajinatu, Holmes jauna, gizonaren sentimendua: bere emaztea sehaskaren ondotik altxatzen ikusi zuen, eta odola zegoen haurraren lepoan eta ohean.

Izuturik, aurpegia argira ekarri zion, eta odola ikusi zuen haren ezpainetan. Ez zegoen zalantzarik —berak edan zuen haurraren odola.

Horrela dago egoera. Emakumea bere gelan itxita dago. Ez du azalpenik eman. Senarra erdi erotuta dago. Ez dugu ia ezer ezagutzen banpirismoaz. Uste genuen atzerriko ipuin bat zela. Eta hala ere, hemen, Ingalaterrako Sussexen bertan...

Gainerakoa goizean hitz egingo dugu. Ikusiko al nauzu? Lagunduko al diozu gizon desesperatu bati? Hala bada, bidali mezu bat Ferguson, Cheeseman's, Lamberley helbidera, eta goizeko hamarretan zure bulegoan egongo naiz.

Adeitasunez,

ROBERT FERGUSON

PS: Uste dut Watson jaunak Blackheath taldean errugbian jokatu zuela ni Richmond taldean hiru-laurden nintzenean. Hori da eman dezakedan aurkezpen pertsonal bakarra.

—«Noski gogoratzen dut», esan nuen gutuna mahai gainean utziz. «Bob Ferguson handia —Richmondek inoiz izan duen hiru-laurden onena. Beti izan da mutil jatorra. Bere lagun baten arazoagatik hain kezkatuta egotea oso berezkoa du.»

Holmesek pentsakor begiratu zidan eta burua astindu zuen.

—«Inoiz ez dut zure mugen neurria hartzen, Watson», esan zuen. «Oraindik esploratu gabeko aukerak daude zugaran. Bidali mezu bat, mesedez: "Pozik aztertuko dut zure kasua."»

—«Zure kasua!»

—«Ez diogu pentsarazi behar gure agentzia burugabeentzako babesleku bat denik. Noski bere kasua dela. Bidali mezua eta utzi kontua goizera arte.»

Hurrengo goizeko hamarretan bertan, Ferguson gelara sartu zen pausu sendoz. Nik gogoratzen nuen gizon altu eta sendo bat bezala, gorputz luzea eta mugimendu arinekoa, aurkarien defentsak askotan gainditzen zituena. Baina ez dago bizitzan ezer mingarriagorik bere garaian atleta bikaina izan denaren hondarra ikustea baino. Bere gorputz handia

zimeldua zegoen, ile hori urritu zitzaion, eta sorbaldak makurtuta zituen. Beldur naiz nik ere antzeko inpresioa eragin niola.

—«Kaixo, Watson», esan zuen, bere ahots sakon eta beroarekin. «Ez duzu lehen bezain itxura ona, Old Deer Park-en hesien gainetik bota zintudanean bezala. Nik ere aldatu naiz, noski. Baina azken egun hauek izan dira benetan zahartu nautenak. Zure telegramari esker, Holmes jauna, badakit ez duela zentzurik beste baten izenean etortzea.»

—«Zuzenagoa da zuzenean hitz egitea», esan zuen Holmesek.

—«Hala da, baina ulertuko duzu zein zaila den, babestu behar duzun emakumeari buruz ari zarenean. Zer egin dezaket? Nola joango naiz poliziara halako istorio batekin? Eta hala ere, umeak babestu behar dira. Erotasuna al da, Holmes jauna? Odoleko zerbait al da? Ezagutzen al duzu antzeko kasurik? Jainkoarren, eman aholku bat, guztiz galduta nago.»

—«Oso naturala da, Ferguson jauna. Eseri zaitetz eta saiatu lasaitzen, eta erantzun galdera batzuk argi. Ez nago, zu bezala, erabat galduta; ziur nago irtenbideren bat aurkituko dugula. Lehenik: zer neurri hartu dituzu? Zure emaztea oraindik hurrengandik gertu al dago?»

—«Egoera latza izan zen. Emakumea oso maitagarria da, Holmes jauna. Inoiz emakume batek gizon bat bihotz-bihotzez maite badu, berak maite nau. Baina izugarri zauritu zen sekretu hau deskubritu nuenean. Ez zuen hitz egin nahi izan. Begirada desesperatu batekin bakarrik erantzuten zidan. Ondoren, bere gelara joan eta giltzaz itxi zen. Ordutik ez dit hitzik egin nahi izan. Bere neskame bat du, Dolores izenekoa —ezkontza aurretik berarekin zegoena—; lagun bat da ia. Hark eramaten dio janaria.»

—«Beraz, haurra ez dago berehalako arriskuan?»

—«Erizainak, Mason andreak, zin egin du ez duela utziko une batez ere. Berarengan konfiantza osoa dut. Baina gehiago kezkatzen nau nire seme Jackek, bi aldiz eraso baitio.»

—«Baina inoiz ez du zauritu?»

—«Ez, baina gogor jo du. Are beldurgarriagoa da, mutila gaixo eta ahula delako.»

Fergusonen aurpegia samurtu zen semeari buruz hitz egitean.

—«Holmes jauna, haur horren egoerak edonor bigundu beharko luke. Haurtzaroko erorketa batek bizkarrezurra okertu zion. Baina bihotz maitagarriena du.»

Holmesek atzoko gutuna berriro hartu eta irakurtzen hasi zen.

—«Nor gehiago bizi da etxean?» galdetu zuen.

—«Bi zerbitzari berri, zalditegiko langile bat (Michael), nire emaztea, ni neu, nire semea Jack, haurra, Dolores eta Mason andrea.»

—«Emaztea ez zenuen asko ezagutzen ezkontzean, ezta?»

—«Aste batzuk besterik ez.»

—«Eta Dolores?»

—«Urteak zeramatzan berarekin.»

—«Beraz, emaztearen izaera hobeto ezagutzen du hark zuk baino.»

—«Hala da.»

Holmesek ohar bat egin zuen.

—«Uste dut», esan zuen, «Lamberleyn bertan gehiago lagundu ahal izango dudala. Kasu honek ikerketa zuzena eskatzen du. Emaztea gelan badago, ez diogu eragozpenik egingo. Ostatuan geratuko gara.»

Fergusonek arnasa hartu zuen lasaituta.

—«Hori espero nuen. Victoriatik bi orduetan tren ona dago.»

—«Joango gara. Une honetan libre nago. Nire arreta guztia eskain dezaket. Watson ere etorriko da. Baina lehen galdera batzuk argitu nahi ditut...»

Arratsaldeko ordu iluna zen, azaroko egun lainotsu batean, gure maletak Lamberleyko *Chequers* ostatuan utzi ondoren, bide estu eta bihurtunetsu batetik joan ginenean Ferguson bizi zen baserri zaharrera iritsi arte. Eraikin handia zen, erdialdea oso zaharra eta hegalak

berriagoak zituena, Tudor garaiko tximinia altuekin eta likenez estalitako teilatu tente batekin. Ateko eskailerak gastatuta zeuden, eta atariko baldosetan gazta baten eta gizon baten irudia zegoen —eraikitzaile zaharraren sinboloa.

Barruan, sabaiak haritzeko habe astunek zeharkatzen zituzten, eta zorua okertuta zegoen. Zahartasunaren eta usteltzearen usainak etxe osoa hartzen zuen.

Erdiko gela handira eraman gintuen Fergusonek. Han, tximinia zahar handi batean, 1670eko burdinazko pantaila batekin, egur sua piztuta zegoen, biziki.

Gela bera garai eta leku desberdinen nahasketa bitxia zen. Horma erdi-paneletan XVII. mendeko baserritar baten arrastoa sumatzen zen, baina behealdean akuarela moderno batzuk zeuden, eta goialdean —hormaren zati horian— Hego Amerikako tresna eta armak zintzilik zeuden, seguruenik goiko solairuan zegoen emakume perutarrek ekarriak.

Holmes berehala altxatu zen eta arretaz aztertu zituen.

—«Hara!» oihukatu zuen bat-batean.

Txakur bat zegoen saski batean. Zailtasunez hurbildu zen bere nagusiarengana, atzeko hankak dardarka, ia paralizatuta. Fergusonen eskua miazkatu zuen.

—«Zer du?» galdetu zuen Holmesek.

—«Horixe da al baitariak ere ulertzen ez duena. Paralisi moduko bat. Bizkarrezur-meningitisa esan zuen. Baina hobetzen ari da.»

—«Bat-batean agertu zen?»

—«Gau bakar batean.»

—«Noiz?»

—«Duela lau hilabete inguru.»

—«Oso interesgarria... oso adierazgarria.»

—«Zer ikusten duzu hor?»

—«Lehendik pentsatzen nuena berresten du.»

Ferguson urduri zegoen.

—«Mesedez, Holmes jauna! Hau ez da puzzle hutsa niretzat. Nire emaztea hiltzaile izan daiteke, nire haurra arriskuan dago!»

Holmesek lasaitzeko keinua egin zion.

—«Min handia izango da zuretzat, edozein dela ere egia. Baina itxaron pixka bat.»

Une batean, Fergusonek emaztearengana joan zen. Bitartean, Holmes berriro armetara itzuli zen. Itzultzean, aurpegian etsipena zuen.

Dolores agertu zen, tea prest zegoela esanez. Emakumea gaixo zegoela esan zuen, eta medikua behar zuela.

Ni igo nintzen berarekin.

Goiko gelan, ate sendo baten atzean, emakumea ohean zegoen, sukhar handiarekin. Begirada beldurtua zuen, baina ni ikusita baretu zen pixka bat.

—«Non dago nire senarra?» galdetu zuen.

—«Behean.»

—«Ez dut ikusi nahi! Ez dut ikusi nahi!»

Delirio moduko batean sartu zen:

—«Deabru bat! Zer egingo dut honekin?»

Saiatu nintzen lasaitzen.

—«Zure senarrak maite zaitu.»

—«Bai... baina nik ere maite dut... hainbeste, non nire burua sakrifikatuko nuke haren bihotza ez apurtzeko.»

—«Ez du ulertzen.»

—«Ez... baina konfiantza izan beharko luke.»

Azkenik esan zidan:

—«Nire haurra nahi dut. Nirea da.»

Ez zuen gehiago hitz egin nahi izan.

Behera itzuli nintzen eta Fergusoni dena kontatu nion.

—«Ezin diot haurra eman», esan zuen. «Nola fidatuko naiz? Odola ezpainetan zuela ikusi nuen!»

Une horretan, semea, Jack, gelara sartu zen. Mutil berezia zen: aurpegi zurbila, begi biziak, eta emozio handiz besarkatu zuen aita.

Fergusonek apur bat urrundtu zuen, lotsatuta.

—«Hauek nire lagunak dira, Holmes eta Watson.»

Mutilek begirada hotza bota zigun.

Handik gutxira, erizaina sartu zen haurrarekin. Ume ederra zen. Fergusonek samurtasunez hartu zuen.

—«Nola ausartu daiteke inor hau mindu?» esan zuen.

Une horretan, Holmesi begiratu nion: aurpegia harri bihurtuta zuen, eta begirada leihoan iltzatuta. Badirudi kanpora begiratzen ari zela, baina benetan zerbait aztertzen ari zen.

Gero haurra aztertu zuen. Lepoan marka txiki bat zuen.

Erizainarekin aparte hitz egin zuen.

—«Zure kezka laster amaituko da», esan zion.

Ondoren Jacki galdetu zion:

—«Gustuko duzu erizaina?»

—«Ez», erantzun zuen mutikoak.

Fergusonek barre egin zuen:

—«Jackek gustu sendoak ditu.»

Mutikoa aitaren kontra itsatsi zen.

Holmesek, ordea, serio jarraitzen zuen.

—«Kasu hau ez da hain konplexua», esan zuen azkenean. «Egia ulertu dut jada.»

—«Mesedez, Holmes jauna», esan zuen Fergusonek ahots dardarati batekin, «ez nazazu gehiago itxaronarazi. Zer gertatzen ari da? Zer egin behar dut?»

—«Azalpena zor dizut, eta emango dizut», erantzun zuen Holmesek. «Baina nire modura egingo dut. Watson, emakumea gurekin hitz egiteko moduan al dago?»

—«Gaixo dago, baina burua argi du.»

—«Oso ondo. Bere aurrean argitu behar dugu guztia.»

—«Ez nau ikusiko!» oihukatu zuen Fergusonek.

—«Bai, ikusiko zaitu», esan zuen Holmesek, eta paper batean lerro batzuk idatzi zituen. «Watson, mesedez, eman iezaiozu hau.»

Gora igo nintzen eta Doloresi eman nion. Minutu baten buruan, oihu bat entzun zen —poza eta harridura nahasten zituena.

—«Onartuko ditu», esan zuen Doloresek.

Holmes eta Ferguson igo ziren nirekin batera. Gela barruan, emakumea ohean eserita zegoen. Fergusonek aurrera egin zuen, baina hark eskua altxatu eta geldiarazi zuen. Gizona aulki batean erori zen.

Holmes hurbildu zen.

—«Dolores kanpora joan daiteke», esan zuen.

—«Ez», esan zuen emakumeak. «Geratu dadila.»

—«Ondo da. Orduan zuzenean hitz egingo dut. Zure emaztea emakume ona, maitagarria eta bidegabe tratatua da.»

Fergusonek salto egin zuen.

—«Froga ezazu hori, eta betiko zorretan izango nauzu!»

—«Egingo dut. Baina beste egia mingarri bat ere agerian utzi beharko dut.»

—«Ez zait axola! Garbi utzi nire emaztea!»

Holmesek arnasa hartu zuen eta hasi zen:

—«Banpiroaren ideia zentzugabea zen. Halakorik ez da gertatzen Ingalaterran. Baina zuk ikusi zenuena egia zen: emaztea hurraren gainetik altxatzen, odola ezpainetan zuela.

«Ez al zenuen pentsatu odola xurgatzea beste helburu baterako ere izan zitekeela? Ingalaterrako erregina batek halaxe egin zuen pozoia ateratzeko.

«Pozoia», errepikatu zuen Fergusonek.

—«Hego Amerikako armak ikusi nituen. Eta gezi txikiak. Haurra pozoituta egon zitekeen. Emazteak zauria xurgatu zuen pozoia kentzeko —bizitza salbatzeko.

«Eta txakurra? Pozoia probatu zen lehenik. Horregatik paralisi hori.

«Orain ulertzen duzu? Zure emazteak eraso ikusi zuen eta haurra salbatu zuen. Baina egia ezkutatu zuen, zu ez zauritzeko.»

—«Jack!» oihukatu zuen Fergusonek.

—«Bai», esan zuen Holmesek lasai. «Ikusi nuen zure semearen aurpegia leihoan islatuta. Sekulako jeloskortasuna eta gorrotoa. Zureganako maitasun gaixo bat, bere ama hilarekiko lotua, eta haur osasuntsuarekiko gorrotoa.

«Berak egin du.»

—«Ezinezkoa da!» oihukatu zuen Fergusonek.

—«Egia al da, anderea?» galdetu zuen Holmesek.

Emakumea negarrez hasi zen, burua burkoan sartuta. Azkenean, senarrari begiratu zion.

—«Nola esan nezake, Bob? Zure bihotza apurtuko zen. Hobe zen beste batek esatea.»

Ferguson ohera hurbildu zen, eskuak dardarka.

—«Jacky...»

—«Urte bat itsasoan bidaltzea gomendatuko nuke», esan zuen Holmesek, altxatuz. «Baina galdera bat geratzen da: zergatik utzi zenuen haurra azken egun hauetan?»

—«Mason andreari esan nion. Berak zekien.»

—«Hori pentsatzen nuen.»

Ferguson emaztearen ondoan zegoen, hitzik gabe, emozioz itota.

Holmes niregana makurtu zen.

—«Uste dut garaia dela irteteko, Watson», xuxurlatu zuen.

Dolores hartu genuen eta gelatik atera ginen. Atea itxi zuen Holmesek.

—«Utzi diezaiegun gainerakoa beraiek konpontzen.»

Hau da kasu honi buruz Holmesek bidali zuen azken erantzuna:

BAKER

STREET

Azaroak 21

Banpioei buruz

Jauna,

Azaroaren 19ko zure gutunari erantzunez, jakinarazten dizut zure bezeroaren, Robert Ferguson jaunaren, auzia aztertu dudala eta modu egokian konpondu dela.

Eskerrik asko zure gomendioagatik,

Adeitasunez,

SHERLOCK HOLMES